

**[Valdemar Thomsen.]**

tigheder, udnytter Loven paa det skammeligste. Netop nu i denne jernhaarde Tid er det tvingende nødvendigt — og jeg beklager, at Pressen ikke er opmærksom paa dette Forhold —, at Statsstyrelsens ledende Mænd for Landets og deres egen Skyld er pligt-opfyldende til det yderste. Det gaar imidlertid lige stik modsat: man glemmer Pligterne, pukker paa Rettighederne og misbruger Magten. Er der, vil jeg spørge, nogen som helst Mening i, at en Mand, efter at han har ladet Staten betale sig Løn 4 Steder, forlanger 8 000—9 000 Kr. i Ventepenge, fordi han maa give Afkald paa Løn det ene af de 4 Steder? Paa den Maade, kan man sige, vil den Ventetid, der gaar, indtil noget nyt viser sig, være til at udholde. Men er en saadan Fremgangsmaade rimelig, er den økonomisk og moralsk forsvarlig? Statsministeren mener efter hans Svar til mig at dømme: Ja. Jeg, og jeg tror mange med mig baade inden for og uden for denne Sal, mener afgjort: Nej! Statsministerens Bemærkning i denne Forbindelse om Beskedenhed viser det uoverstigelige Svælg, der er mellem Socialdemokratiets og Bondepartiets Opfattelser. Jeg synes ærlig talt, det er beskæmmende, at danske Arbejderes første Repræsentant i en Tid som den nuværende, hvor Arbejderne — det er det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs Ord fra et Møde i Gaar, jeg nu bruger — baade tvinges til at ribbe deres Hjem og nedsætte deres Forbrug ogsaa af de simpleste Næringsmidler —, at Statsministeren under disse Forhold finder det beskedent, at Magthaverne selv lader sig lønne stort af Statskassen 4 forskellige Steder, og hvert Sted med mere, end en hel Familie i Almindelighed har at leve af, og det til Trods for, at den Arbejdsydelse, der præsteres, i visse Tilfælde indskrænker sig til enkelte Møder gennem et helt Aar. 8 000—9 000 Kr. i Ventepenge er alligevel beskedent! Ja, man gyser unægtelig ved Tanken om, hvordan de mindre beskedne benytter Statskassen som Malkeko. Dette Udslag af Sammenspisthed tror jeg bedre end mange Ord viser, hvordan det hele maa ende. Men naturligvis, vi, der holder paa Folketingets Kontrolret over for Administrationen, og som føler, at vi har en uafviseligt Pligt til at paatale saadanne Udskejelser, bliver af den Presse, der, om ikke det hele skal raadne op, burde staa ved vor Side, fremstillet som udanske og mindreværdige Personer.

Ja, dermed tror jeg, at Billedet saa

nogenlunde er fuldkomment. Ingen, der vil se, kan være i Tvivl om, hvem der maa bære Ansvar for den Krise, som ogsaa Folkestyret befinder sig i. Den Omstændighed, at der hver eller hver anden Dag her i Tinget kan fremlægges Beviser for, at snart den ene og snart den anden Minister overtræder gældende Love, tyder paa, at den politiske og statslige Usundhed, som vi for længst har paavist og paataalt, breder sig i foruroligende Grad. Et yderst betænkeligt Fænomen maa det siges at være, at ikke alene det folkevalgte Ting, men næsten hele Pressen ikke blot tolererer, men direkte og indirekte forsvarer Mænd, som for længst burde være smidt paa Porten. Det pynter ikke paa den saakaldte frie Presse og dens journalistiske Æresfølelse, naar den lader sig anvende og misbruge til Haandlanger-tjeneste for Ministre, der ikke vil eller ikke kan bevise, at deres Dispositioner sker paa Lovens Grund. Sjælden eller aldrig har man vel oplevet, som det skete her i Tinget i Forgaars, at Beviserne for, at en Minister ikke holder sig Loven efterrettelig, bliver lagt paa Bordet, uden at hverken den paa-gældende Minister, i det Tilfælde den højt-ærede Landbrugsminister, eller Regeringspartiernes Ordførere forsøger et Svar. Alligevel har man den Dristighed eller Frækhed, hvad man nu vil, i visse Dele af Regeringspressen at slaa ogsaa denne Begivenhed op til en Sejr for Samlingsregeringen. Saa dybt er man sunket, at en uforskammet kommunistisk Fornærmelse mod Bondepartiet gøres til noget centralt og til noget bemærkelsesværdigt under Dagens Forhandlinger. En saadan Optræden er, forekommer det mig, moralsk fældende, og dog undser Pressen sig ikke for i Tilgift at benytte Talmajestæten, den saakaldte nationale Samling, til at dække over sin uværdige Fremgangsmaade. Dagen blev, skrev man, en Fiasko for Forespørgerne (*Aksel Larsen*: Hør!), og Beviset søges i, at Stemmerne stod 106 mod 3. Dertil, og til det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens „Hør“, skal jeg kun bemærke, at det er den Slags Sejre, som afgjort fører til Systemet Stau-nings Undergang og til Undergang for den Presse, der ønsker at gøre fælles Sag med — som Madsen-Mygdal kaldte det — det faldefærdige System og den Politik, der endnu føres.

De Taler, der er holdt under denne Generaldebat, kan ikke give Anledning til mange Bemærkninger. De er skaaret efter Systemets Læst, og bortset fra de smukke Følelser, der er givet Udtryk for, er der